

Évközi 11. vasárnap – 2012. június 16.

Két anyuka adta egymásnak a kilincset egy virágboltban két nappal a lányaik ballagása előtt. Mindketten virágot szerettek volna venni, sok-sok virágot, hogy gyermekeik minél nagyobb csokorral a kezükben díszeljenek majd a szép iskolai ünnepségen. Az erőszakosabb, nagyhangúbb anyuka szinte félrelökte a másikat, s már kapkodta is ki a vázákból a teljesen kinyílt, hatalmas, szép, színes rózsákat, szegfűket. A másik, szelídebb anyuka azonban nem nagyon bánta ezt. Ő mosolyogva megelégedett a bimbós, még nem teljesen kinyílt virágokkal is. Amikor két nap múlva elérkezett a ballagás ünnepe, a két lányka ott vonult a társai közt, elfelhősödött szemmel, kezükben nagy csokorral. A nagyhangú, erőszakos anyuka kislánya próbálta takargatni a csokrát, amelyben a két napja még gyönyörű, színes virágok többsége bizony már elnyílt, lekonyult, némelyiknek a szirmai is bebarnultak. A szelídebb, de okosabb anyuka kislánya pedig boldogan gyönyörködött a virágaiban, amelyek éppen mostanra bontakoztak ki legszebb pompájukban.

Milyen nagy kísértés az ember számára, hogy lehetőleg a „készbe üljön bele”, a látszólag nagyobbat, a jobbat, erősebbet, szebbet válassza mindenből. Amiért vagy akiért még küzdeni, dolgozni kell, az nem tűnik olyan szimpatikusnak. Akár munkahely, akár sportolói csapat, akár ház, akár osztályközösség, vagy akár egyes emberek is akkor a legvonzóbbak legtöbbször számára, amikor a virágzás állapotát mutatják: erősek, sikeresek, szépek, csillogók. Pedig itt a földi életben semmi és senki nincs véglegesen, visszavonhatatlanul készen: az ember és minden körülötte szüntelenül alakul, formálódik, s bizony megvan az esély rá, hogy nem csak előre, a jó felé. Az ember soha nem függetlenítheti magát a bizalomtól, amiről Szent Pál beszél a mai szentleckében. A bizalomtól elsősorban Istenben, de önmagunkban és embertársainkban is. Amilyen nagy kísértés a túlzott elbizakodás a látszólag nagyok, erősek, szépek, sikeresek részéről, olyan fölösleges a kétségbeesés, az elkeseredés azok részéről, akik még a bimbózás állapotában vannak: még nem olyan nagyok, erősek és sikeresek, mint azok, akiket csodálnak és tapsolnak.

Az olvasmányban Ezekiel próféta arra tanít, hogy Isten meg tudja alázni a nagy, erős fát, s meg tudja növeszteni a kicsiny hajtást. Aki csak a múlandó, pusztulásra ítélt dolgokban keresi a nagyságot, a sikert, azt meg fogja tapasztalni, hogy akár lassan, akár gyorsan, de elolvad ez a nagyság, gazdagság, dicsőség. Aki azonban az igazi jóért, a valódi értékekért, mások és önmaga örök boldogságáért küzd, annak nem kell félnie a bukástól, a teljes sikertelenségtől akkor sem, ha kudarcok érik, ha gyengének és kiszolgáltatottnak érzi magát. Isten maga védelmezi és teszi nagygyá, ha rá tudja bízni magát teljes szívvel.

Az evangéliumban az olvassuk, hogy Isten Országá is olyan kicsi, jelentéktelennek tűnő itt a földön, mint a mustármag. A mustármag azonban igaz, hogy kicsi, de tele van életerővel. Jézus példabeszédei arra mutatnak rá, hogy Isten Országá még nem beteljesült valóság itt a földön, de állandóan növekszik, fejlődik, szüntelenül megújul. Mi ez az Isten Országá? Egyrészt a Krisztust elfogadó, az Ő tanítását követő emberek közössége, másrészt azonban a minden egyes emberben megjelenő, kibontakozó Krisztus maga: az az életmód, amit Ő hozott el, élt meg közöttünk. A keresztény közösség és az ember egyéni Krisztus-követése is sokszor mutatkozik gyengének, kicsinek más emberi csoportosulásokkal vagy életformákkal szemben. A történelem azonban mégis tanúsítja, hogy sohasem lehetett teljesen eltaposni, mindig megújult, tartósabbnak, életerősebbnek bizonyult azoknál, akik és amik erőszakosabbnak, hatalmasabbnak, sikeresebbnek látszottak.

Ha valóban nagyok, szépek, erősek, sikeresek is akarunk maradni, ha célhoz akarunk élni, akkor az Isten országát kell elsősorban keresni és kibontakoztatni magunkban. Ha más dolgokban (hatalom, pénz, karrier stb.) hátrébb is szorulunk, de a szeretetben és a belőle fakadó cselekedetekben állandóan növekedünk, akkor mi fogunk teljes pompában virítani a számonkérés napján, míg csak a földi dicsőséget hajszolók elhervadnak.